

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

7. Solutio adversariorum refutatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. I. Quid sit possibile formaliter. 423

gatur cum existentia, siue per identitatem, siue per unionem physicam, siue saltem per extrinsecam simultaneam coexistentiam à parterei, quia statim ac verificatur existentia est actu à parte rei verificatur non est negatio existentiae à parte rei: ergo in negatione existentiae datur illa impossibilitas, & repugnantia, quæ in chimæra datur ad existendum: ergo est impossibile ut chimæra quantum est ex parte sua, quia illa repugnantia non distinguitur realiter ab ipsa negatione existentiae: ergo non potest esse possibilitas, quia impossibile est quod idem sit possibilitas, & impossibilitas existentiae.

SUBSECTIO VII.

Solutio Adversariorum refutatur.

⁵⁸ Hoc præfens, & supradicta argumenta, quæ mihi denuo excogitaveram ad funditus labefactandum, & quæ Author huius opinionis non viderat, aliqui eius discipuli solvere nixi sunt solutionibus supra positis, quas supra evidenter refutavimus, simili autem pertinacia præfens argumentum in huncmodum solvunt, & his verbis. Distinguo maiorem, esset repugnantia ad existendum intransitive concedo maiorem, transitive, & per modum puræ negationis, nego maiorem, & distingo minorem; sed repugnantia ad existendum est impossibilis, repugnantia per modum privationis, & intransitive nego minorem, repugnantia per modum negationis puræ tam transitive, quam intransitive concedo minorem.

⁵⁹ Sed contra manifeste, quia secundum tuam solutionem etiam chimæra erit non repugnantia, seu non repugnabit existere transitive, quia illud non repugnat existere transitive cuius connotatum non repugnat existere intransitive: sed connotatum chimære non repugnat existere intransitive: ergo chimæra non repugnat existere transitive. Maior est definitio non repugnantiae transitive; probatur minor, connotatum chimære est existentia rei: sed existentia rei non repugnat existere intransitive, alias non esset existentia: ergo connotatum chimære non repugnat existere, intransitive. Maior est evidens, quia vel connotatum chimære est possibilitas quod negamus, vel est impossibilitas, & tunc sequitur quod una negatio excludat aliam, quod etiam negamus: ergo connotatum chimære est existentia.

⁶⁰ Deinde sic insurgo, quia idem respectu eiusdem non potest esse repugnantia, & non repugnantia: sed contradictorium existentiae ex se, & per se est repugnantia existentiae, quia est maxima oppositio illius: ergo simul non potest esse non repugnantia existentiae eiusdem, quia alias esset affirmatio, & negatio respectu eiusdem; unde in eadem ratione verificarentur duo contradictoria simul vera; unde idem simul esset, & non esset, quod est contra evidentissimum principium metaphysicum, tum sic possibilitas de se, siue per identitatem, siue per unionem, siue per connexionem, siue primario, siue secundario est non repugnantia ad existendum, & ideo possibilitas formaliter constituit existentiam in esse non repugnantis existere; nam si interrogas, Quid est existentia possibilis sine dubio respon-

debitur tibi ab adversarijs, est existentia, quæ non repugnat, aut non implicat esse, unde creatura possibilis per id ipsum per quod constituitur in esse possibilis constituitur in esse non implicantis, seu non repugnantis existere, quod demonstratur ex definitione omnipotentiae, quæ est virtus, quæ potest facere omne, quod non implicat contradictionem; vel quod non repugnat existere, ubi per illud, quod non implicat, & quod non repugnat explicatur obiectum omnipotentiae, quia definitio illius est connotando obiectum proprium omnipotentiae; nam definitur in ordine ad proprium obiectum eo modo quo omnes potentiae; sed obiectum omnipotentiae est possibile formaliter: ergo possibile formaliter est non repugnans existere, quare si adhuc per intellectum præcindas ab obiecto omnipotentiae omnem quaecunque aliam formalitatem, & solum relinquis in illo esse non repugnans existere manebit, in esse obiecti omnipotentiae, quod poterit sine dubio omnipotentia producere: sed id quod potest omnipotentia producere est possibile: ergo formalissime, id quod non repugnat existere est possibile, quia id formalissime, & præcise est impossibile sine ullo alio requisito quod potest produci à Deo: sed id formalissime, & præcise sine alio requisito potest produci à Deo quod non implicat existere: seu quod non repugnat existere per existentiam creatam: ergo id formalissime, & præcise sine ullo alio addito est possibile, quod formalissime est non repugnans existere: sed non repugnans existere constituitur formalissime per non repugnantiam ad existendum: ergo possibile constituitur formaliter per non repugnantiam ad existendum, quia quando aliqua extrema sunt unum formalissime, ut disgregativum visus, & album constituuntur per eandem formalissimam rationem, & non per aliam: unde per eandem albedinem formalissime constituitur album, & disgregativum visus: sed non repugnans existere, & possibile formalissime sunt idem: ergo per eandem formalitatem constituitur possibile, ac non repugnans existere: sed possibile constituitur per possibilitatem: ergo per eandem possibilitatem constituitur non repugnans existere: ergo possibilitas est non repugnantia ad existendum siue primario, siue secundario, siue identice, siue formaliter; atqui contradictorium existentiae seu negatio existentiae est maxima, & immediata repugnantia existentiae: ergo non potest esse possibilitas. Patet consequentia, quia possibilitas est non repugnantia ad existendum, & negatio existentiae est repugnantia existentiae: sed eadem formalitas non potest esse negatio, & affirmatio eiusdem, ac proinde non potest esse simul repugnantia existentiae, & negatio repugnantiae existentiae: sed non repugnantia existentiae est negatio repugnantiae existentiae: ergo eadem possibilitas, quæ est non repugnantia existentiae, non potest esse simul primaria repugnantia existentiae, quia alias idem esset affirmatio, & negatio eiusdem simul: sed negatio seu contradictorium existentiae est primario repugnantia existentiae: ergo possibilitas non est negatio, seu contradictorium existentiae.

Si autem iterum Respondeas eandem possibilitatem posse esse repugnantiam existentiae intransitive, & simul non repugnantiam existentiae transitive, ratione cuius distinguitur possibilitas

sibilitas ab impossibilitate, quæ tam transitive, quam intransitive est repugnantia existentie, eo quod impossibilitas est negatio puræ existentie, possibilitas autem est negatio existentie per modum privationis, itaque utraque negatio convenit in ratione negationis ut sic, distinguuntur autem per differentias supradictas, puræ, & non puræ negationis.

62 Sed contra manifeste, & insurgunt omnia argumenta facta contra solutiones ad primum nostrum argumentum applicatas; nam vnum contradictorium nullo modo potest denominare aliud, nec transitive, nec intransitive; item vnum oppositum privativum non potest esse alterum oppositum, aut transitive, aut intransitive, v.g. visus non potest esse transitive cæcitas, sicut cæcitas non potest esse transitive visus, & sic de reliquis, ut supra late adduximus, videantur ibi data opera in lucem edita, quibus lubens supersedeo, ne actum agatur, solum hæc pauca repeto, ut hæc solutio adversariorum, quæ eadem est ac supradicta cõvellantur, ac labefactatur eo modo, quo supra eadem aliter posita oppugnata manet evidenter itum sic, cæcitas, mors, & tenebræ non solum sunt negationes per modum privationis, sed potius sunt propriissime privationes, ac proinde meliori modo habent id, ad quod confugiunt adversarii ad suam solutionem fundandam, nam ipsi eo quod negatio existentie non sit pura negatio, sed potius assimiletur privationi, ideoque sit per modum privationis, dicunt sufficere ad hoc, ut possit vocari talis negatio existentie, quæ repugnantia existentie est non repugnantia eiusdem existentie, sed licet sint propriæ privationes, nullo modo possunt transitive, aut intransitive vocari, aut esse formæ, quarum privationes sunt, solum quia opponuntur vera oppositione negativa licet minori, quam contradictoria repugnantie, quæ maxima omnium oppositione, contradictoria nimirum appellari, aut esse transitive, aut intransitive repugnantia existentie ex eo solum, quod aliquomodo assimilentur oppositis privativis, nam si ipsum privativum oppositum per se ipsum non potest denominari alterum oppositum transitive, aut intransitive, multo minus poterit contradictorium, eo quod sit aliquomodo simile illi, ac per consequens per modum illius denominari transitive alterum oppositum contradictorium.

Exemplo clarissimo declaratur, nam si aliquis diceret imaginem pictam hominis esse Deum, aut Angelum, quia ad modum hominis est, eo quod assimilatur aliquomodo homini; certe hac demonstratione convinceretur manifeste per te pictura illa eo solum potest esse, & denominari transitive Deus, quia est ad modum hominis, & habet analogiam ad illum; sed Petrus est in se homo: ergo a fortiori poterit dici Deus transitive, aut transitive Angelus, quia propter quod vnumquodque tale, & illud magis, sicut quia pictura nivis, eo quod sit ad similitudinem nivis, per te calefacit, a fortiori ipsa nix debet calefacere, quia perfectiori modo habet rationem nivis, sed falsum est dicere, quod homo sit Deus, vel Angelus transitive: ergo falsum est dicere quod pictura hominis, quia est ad modum illius sit Deus, vel Angelus transitive: ecce manifesta demonstratio, cui similis est supra posita contra adversarios, nam si vnum oppositum contradictorium potest

esse, & denominari alterum transitive solum, quia est ad modum privationis: ergo ipsa privatio a fortiori erit alterum oppositum proprium, quia propter quod vnumquodque tale, & illud magis, sed cæcitas, mors, & tenebræ licet sint vere, & propriæ privationes nullo modo possunt esse transitive visus, transitive vita, & transitive lux, propter oppositionem quam habent inter se: ergo a fortiori, & multo minus poterit vnum contradictorium esse, & denominari alterum transitive, aut intransitive, quia habet maiorem oppositionem cum suo contradictorio, quam vnum privativum cum altero, etiam si sit admodum oppositi privativi, cum ex vna parte talis similitudo nihil adiuvet ad talem denominationem, & ex alia parte maxima oppositio, quæ datur in illo funditus destruat, & radicitus convellat non solum denominationem, sed etiam fundamentum ad illam; sed negatio existentie, quia est contradictorium immediatum illius est immediata, & maxima repugnantia existentie: ergo non potest esse neque denominari suum immediatum contradictorium, scilicet negatio repugnantie existentie, hoc est non repugnantia existentie, siue transitive, siue intransitive, etiam si sit repugnantia per modum privationis, quia datur oppositio vera, & realis negativa, quæ tollit omnem communicationem in esse, & in denominatione.

Amplius videtur, quia impossibilitas neque transitive, neque intransitive potest vocari possibilitas, eo solum quod habet oppositionem contrariam metaphysicam cum possibilitate, & ideo barbare loqueretur qui diceret, chimæra est impossibilis intransitive, & est possibilis transitive, cuius ratio non est alia nisi iam assignata, scilicet oppositionis contrariæ; sed maior oppositio datur inter repugnantiam, & non repugnantiam, quia est oppositio contradictoria, quam inter possibile, & impossibile: ergo a fortiori nullo modo poterit repugnantia esse, aut vocari non repugnantia, v.g. licet homo sit non Deus, non lapis, nihilominus tamen non potest esse, neque transitive neque intransitive non homo, sicut Deus, licet sit non homo, non Angelus, non creatura, nullo modo potest esse neque transitive neque intransitive non Deus; imo eo quod intransitive est Deus, etiam transitive, & quomodocunque concipiatur debet esse Deus, & non negatio Dei: sed negatio existentie per vos intransitive est repugnantia existentie: ergo nullo modo potest esse transitive non repugnantia existentie: ergo nullo modo potest constituere creaturam in esse non repugnantis, quia id quod forma nullo modo in se continet in abstracto, nullo modo potest communicare in concreto; imo si repugnantia posset esse non repugnantia transitive, repugnans existere intransitive posset esse non repugnans transitive; unde impossibile intransitive posset esse possibile transitive: sed chimæra est impossibilis intransitive: ergo chimæra posset esse possibilis transitive, quod magis chimæricum est quam ipsa chimæra: sed impossibile non potest esse possibilitas transitive, aut intransitive propter oppositionem quam habent: ergo si repugnantia existentie habet maiorem oppositionem cum non repugnantia eiusdem existentie, æquiori iure nullo modo poterit, neque transitive, neque intransitive esse non repugnantia existentie, &c. Sed negatio existentie est omnimoda, & maxima repugnantia

nantia existentie: ergo neque transitive, neque intransitive potest esse non repugnantia existentie, ac proinde non poterit esse possibilitas ad existendum; sive transitive, sive intransitive.

Ratio videtur à priori, quia tunc datur transitus de vno extremo ad aliud sive in esse, sive in denominationibus, quando aut datur convenientia vnius in altero, per continentiam, vt v.g. Deus vocatur creatura eminenter, quia continet creaturam, & intellectus vocatur intellectio in actu primo, quia continet intellectiorem per modum causæ efficientis, hoc est, quia habet convenientiam continentis cum contento, aut quando datur convenientia connexionis, & pertinentiæ sequela, vt v. g. in mea sententia negatio aptitudinis positivæ ad existendum, quæ & non repugnantia est, dicitur existentia in actu primo, quia illa possibilitas habet convenientiam connexionis cum existentia, & est capacitas seu potentia logica ad existendum; item Verbum divinum accipit denominationes ab humanitate Christi, & humanitas Christi à Verbo divino per communicationem idiomatum, ratione strictissimæ unionis hypostatice, quæ maxima convenientia est, & sic de reliquis, itaque ad hoc vt datur transitus vnius rei ad aliam, & vt vna res transitive sit & dicatur alia debet dari convenientia aliqua inter illas: sed inter duo extrema contradictorie opposita, vt g. inter repugnantiam, & non repugnantiam, eo quod adæquate, & totaliter disconveniant sine vlla convenientia, imo immediate & maxime pugnent, nulla datur convenientia, nulla concordia, nulla denique amicitia vt ita loquar: sed maxima discordia, & maxima inimicitia, & pugna: ergo nullo modo datur transitus à repugnantia ad non repugnantiam, & è contra à non repugnantia ad repugnantiam, aut in nomine, aut in esse, ratione cuius nullo modo potest transitive esse aut vocari repugnantia nomine non repugnantie. Vnde perperam diceret qui assereret repugnantiam esse non repugnantiam transitive.

64 Præcipue, quia ideo non potest esse repugnantia non repugnantia intransitive, quia est negatio non repugnantie seu contradictorium illius, ac tandem propter oppositionem maximam, quæ datur inter repugnantiam, & non repugnantiam: sed formalitas oppositionis pugnat contradictio- nis, & negationis quæ datur in vno contradictorio tota est non absoluta, neque est vt sit in ipso, sed potius est vt transeat ad suum contradictorium, quia omnis oppositio est in ordine ad alterum oppositum: ergo si intransitive non potest esse vnum contradictorium alterum, neque denominari nomine alterius propter illam pugnam, & oppositionem propter eandem pugnam, & oppositionem, quæ semper transitive est ad aliud, repugnantia non poterit dici, neque esse transitive non repugnantia.

65 Nam illud quod vnum oppositum habet, quatenus opponitur alteri nullo modo potest convenire alteri; unde, quia frigiditas in summo quatenus opponitur calori in summo constituitur tali formalitate, & nomine nullo modo poterit sive transitive, sive intransitive convenire calori summo, alias convenirent & non convenirent, opponerentur & opponerentur in illa ratione, & sic nullus Philosophus ausus est dicere calorem summum esse transitive frigiditatem summam, & in-

R. P. *Idaph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.*

transitive solum calorem summum: sed repugnantia est, & vocatur taliter, quatenus immediate & maxime opponitur suo contradictorio sine vlla convenientia cum illo, sed potius cum adæquate, & totali disconvenientia cum non repugnantia: ergo nullo modo potest dici, & esse transitive, aut intransitive non repugnantia: ergo neque transitive, aut intransitive poterit dici possibilitas, quia possibilitas dicit non repugnantiam: atqui repugnantia est negatio existentie: ergo negatio existentie non potest esse possibilitas, neque transitive, neque intransitive: ac proinde non potest denominare creaturam possibilem: ergo, alia negatio est possibilitas distincta à negatione existentie.

Quia negatio existentie quantum est ex se 66 est quedam impossibilitas, seu repugnantia, ac proinde quantum est ex se constituit rem repugnantem existere, quare possibilitas quæ ab æterno est, quando est in statu possibilitatis, prout in tali statu repugnat existere, vel repugnat coniungi cum existentia, quia simul non possunt esse possibilitas carens existentia, & existentia; unde si ipsa negatio existentie posset denominare existentiam, & tribuere illi suum effectum formalem, sicut ipsa est repugnantia existentie, ita faceret & constitueret ipsam existentiam in esse repugnantis sibi ipsi, sicut si negatio hominis coniungeretur homini, & vniretur illi, constitueret ipsum sine dubio non hominem; ac proinde maxime repugnantem sibi ipsi, quia repugnantia illum effectum potest tribuere in concreto, quem habet ipsa in abstracto: sed ipsa in abstracto est repugnantia solum adæquate, & totaliter, quia solum adæquate est negatio, & contradictorium; aut privatio existentie: ergo si aliquam denominationem tribuit existentie, est repugnantis sibi ipsi, quod est omnino absurdum, & sic nullo modo potest tribuere denominationem existentie, & multo minus denominationem sibi oppositam, scilicet non repugnantis, quia vna forma non potest dare denominationem oppositam sibi, vt v.g. calor nullo modo potest denominare frigidum: ergo denominationem quam habet existentia non repugnantis non accipit à negatione existentie, sed ab alia ratione: sed hæc non est alia nisi possibilitas: ergo possibilitas non est negatio existentie, sed alia negatio, quam postea explicabimus, quibus omnibus funditus labefacta manet solutio adversariorum, nam si vera esset, plura iam posita inconvenientia ex illa sequerentur.

Dices esse non repugnantiam illam negationem, quia connotat existentiam.

Sed contra, & hoc est ignorantia terminorum, 67 quia illa connotatio est connotatio repugnantie negationis cum existentia, quia cum connotatio sit, respectu alterius debet esse, vel pertinentis cum pertinente, vel impertinentis cum impertinente, & disparato non impertinentis, seu disparati cum disparato, quia v. g. Dæmon, vt Dæmon non connotat viridem, & ratio evidens est, quia nulla fit consequentia à disparato ad disparatum, quæ sit in connexis, & in connotantibus: ergo est connotatio pertinentis, non pertinentis sequela: ergo repugnantia. Quod non sit pertinentis sequela evidens est, quia vnum contradictorium non est pertinens sequela, seu convenientia cum altero, vt cæcitas cum visu, Deus cum non Deo: ergo est repugnantia, & non cuiuscunque: sed maxime, & immediate, quæ

H h h

quæ est contradictoria, imo illa connotatio non distinguitur ab ipso contradictorio: sed contradictorium constituitur per illam, v. g. contradictorium negativum in esse negativo: sed illud esse negativum est maxima repugnantia ex se existentia: ergo illa connotatio est ratio formalis per quam constituitur intrinsece negatio in ratione repugnantia summæ ad existentiam; unde sicut illa connotatio intrinsece constituit negationem illam in esse repugnantia, ita extrinsece oppositum contradictorium constituit alterum in summa, & immediata repugnantia sui, nam quia existentia est positiva entitas, negatio existentia est contradictorium illius, quia si per impossibile alterum extremum non esset positivum, illa negatio non esset contradictoria immediate illius, quia iam essent duæ species negationis, vnaque negatio, vt ipsi aiunt, non est contradictorium immediatum alterius, nec vna species alterius specie negativa: ergo sicut connotatio negationis ad positivum est intrinseca ratio constituendi negationem in esse contradictorii; unde in esse maxime repugnantia, & in ipsa formalissima repugnantia ad existendum, sic connotatum extrinsecum illius connotationis constituit extrinsece in illo esse repugnantia, sicut quia potentia visiva, & materia prima constituantur intrinsece per connotationem, seu relationem in suo esse ad formam substantialem, & ad visibile, extrinsece constituantur à visibili, & à forma in esse materiae, & in esse potentia visiva; unde si negatio existentia constituitur in repugnantia, per connotationem, vel quia connotat vnum contradictorium ipsum connotatum contradictorium extrinsece constituit aliud in esse repugnantia sui: ergo illa connotatio, nec illud connotatum possunt constituisse negationem existentia in ratione non repugnantia existentia, sicut v. g. quia ipsa essentia cæcitas, & repugnantia vnius, & per connotationem ad visum constituitur, quia illa connotatio est ipsa entitas seu essentia cæcitas in esse repugnantia respectu visus non potest iterum ab ipsa constitui, nec primario nec secundario in esse non repugnantia visus, quia constitueretur in esse contradictorii, & non contradictorii respectu visus, quod est impossibile, sicut impossibile est idem simul esse, & non esse.

68. Item illa connotatio constituit esse negationis in ordine ad contradictorium: sed non constituit in esse convenientis respectu contradictorii, quia contradictorium nullam habet convenientiam cum alio: ergo constituit in esse destructivi summi, & maximi repugnantis alteri propter connotatum, & connotationem: ergo propter illam non potest constitui in ratione non repugnantis, quia idem in esse, & non esse constitueretur ab eodem: sed per repugnantiam constituitur in esse impossibilis respectu existentia: ergo non constituitur per illam in esse possibilis: sed non est aliud per quod constituatur in esse possibilis: ergo nullo modo est possibilis in ordine ad connotatam existentiam, sicut v. g. cæcitas, quæ est negatio visus; & vt sic est contradictorium illius, non potest constitui in esse possibilis respectu visus in ordine ad visum: sed negatio existentia est contradictorium existentia: ergo non per illam in esse possibili constituitur.

69. Præterea, quia cum aliquid definit esse per adventum alterius, vnum non est in ordine ad al-

terum: sed possibile secundum adversarios definit esse cum advenit existentia: ergo illud non constituitur in esse possibilis per ordinem ad illam, nec per connotationem ad illam: ergo possibile non est in ordine ad existentiam: ergo in ordine ad non existentiam, quod est summum absurdum. Maior est evidens, quia vnum oppositum non potest esse in ordine ad aliud vt ad terminum, quem spectat: sed vt ad adversarium, quem destruat.

Aliqui ex adversariis asserunt negationem existentia, quia ex se propriissime repugnantia existentia est solum dici, & denominati non repugnantiam transitive, ratione termini quem connotat; unde idem est secundum hos transitive ac terminative, ac si dicant ideo esse non repugnantiam (quia talis negatio habet pro termino connotato, in quem quasi convertitur, quia ad positionem existentia destruitur talis negatio) & in hoc sensu asserunt ignem, in quem convertitur lignum denominare ipsum lignum transitive, & sic lignum vocari ignem transitive, aut terminative, quam denominationem asserunt non esse strictissimam, & propriam, sed latam, & & impropiam.

Sed contra primo, & incipio ab his ultimis 71 verbis: ergo propriissime non denominatur existentia antequam actu sit possibilis ab ipsa negatione existentia. Patet consequentia, quia nulla forma impropria potest denominare, aut constituere proprie aliquid concretum in ea ratione, qua impropria est, v. g. amicitia prati, licet possit constituere pratum in esse amicitia, nihilominus non potest constituere ipsum in esse identis proprie, quia propria amicitia formalis est, & improprie risus; item efficacia Divina potest constituere Deum in esse efficacia, & non in esse ignis consumentis, quare quando in scriptura dicitur Deus noster ignis consumens est, illa locutio non est propria: sed metaphorica, & allegorica, quia efficacia divina non est propria forma ignis, sed metaphorica: sed per vos repugnantia existentia non est proprie, sed improprie repugnantia: ergo non potest constituere, & denominare ab æterno existentiam in esse non repugnantis proprie: atqui illa est proprie, & vere non repugnans esse: ergo ab alia formalitate propria debet non repugnans proprie denominari. Sed forma denominans creaturam non repugnantem existere est propria possibilitas: ergo propria possibilitas non est negatio, seu contradictorium existentia.

Quod autem possibilitas denominet, & constituat creaturam in esse non repugnantis, patet ex supradictis, quia idem est possibile ac non repugnans existere: ergo idem est vel identice, vel consecutive necessario possibilitas, ac non repugnantia.

Illam propositionem videlicet, quod existentia creata, aut creatura sit proprie, vere, & rigorose non repugnans patet evidenter, quia creatura quæ idem est ac existentia creata est proprium obiectum divinæ omnipotentia: sed proprium obiectum divinæ omnipotentia est quod proprie non repugnat existere, aut quod non implicat existere, vt patet ex definitione omnipotentia, quæ est virtus productiva illius quod non implicat, aut non repugnat existere, &c. ergo creatura propriissime est non repugnans existere.

Contra primam partem solutionis sic infargo, 71 quia

quia per vos negatio existentiae, quae proprie repugnans existentiae est, solum est transitive, aut terminative non repugnans: ergo solum potest denominare suum concretum transitive aut terminative non repugnans, & minime intransitive, & formaliter, v.g. si lignum solum transitive est ignis, & denominat ipsum ignem, solum potest denominare illum ignem transitive, & non intransitive, ac formaliter ignem; ratio à priori est, quia forma eo modo debet dare effectum formalem, & denominationem in concreto quo ipsa fuerit in abstracto, & minime opposito modo ac est ipsa in abstracto, & ideo albedo, quia opponitur nigredini, & habet esse, & oppositam denominationem illi non potest constituere, & denominare nigrum in concreto: sed negatio existentiae solum est non repugnans transitive, aut terminative in abstracto, & minime est non repugnans intransitive, & formaliter: sed potius denominatio non repugnans intransitive est adeo opposita denominationi, quam habet ipsa ut solum conveniat contradictorio illius quatenus contradictorium illius est, ratione oppositionis maximae quam habet cum illo: ergo negatio existentiae solum debet denominare existentiam creatam in essentia non repugnans transitive seu terminative, & nullo modo potest denominare creaturam formaliter, & intransitive non repugnans, quod adeo verum est, ut si creatura non fuerit capax talis denominationis nullam tribuat illi, & multo minus oppositam, quam in se habet, v.g. si albedo non potest tribuere denominationem albi, quia subiectum incapax est illius, nullo modo potest tribuere denominationem oppositam illi, scilicet nigri, & ideo debet relinquere subiectum sine vlla denominatione opposita sibi, alias forma, & effectus formalis opponerentur inter se contrarie, & causa tribueret effectui aliquid quod in se non continet, quod est contra evidentissimum illud axioma, seu principium lumine naturae notum, nemo dat quod non habet, neque exhibet quod nullo modo continet.

Sed creatura seu existentia creata nullo modo potest dici, neque esse transitive, aut terminative non repugnans: sed potius est formaliter, & intransitive non repugnans: ergo nullo modo constituitur, aut denominatur à negatione sui, seu à contradictorio proprio in esse non repugnans, & possibilis: ergo aliunde denominatur ab aeterno possibili: seu non repugnans formaliter, & intransitive, & haec erit non repugnans formalis, & propria, & non negatio existentiae, quae autem sit haec, postea videbimus.

Minor illa in qua est difficultas, sic demonstratur, quia illud est non repugnans transitive, seu possibile transitive, &c. quod in se non existit, neque producit: sed est terminus à quo illius quod in se producit, & existit, vel potest existere formaliter: contra vero illud est non repugnans, & possibile formaliter, & intransitive, quod in se existit, potest existere, potest produci, & potest terminare actionem divinam: sed existentia seu creatura positiva non est terminus à quo illius, quod existit: sed potius in se existit in se potest existere, & in se propriissime, & formalissime producit, imo impossibile est quod sit non repugnans existere transitive, & terminative, quia impossibile est quod sit negatio, seu contradictorium immediatum non repugnans intransitive, aut formaliter, ratione cuius incapax

est denominationis non repugnans transitive.

Tertio sic argumentor, quia per vos esse non repugnans transitive denominatur à termino, qui in se est non repugnans proprie, & formaliter: ergo iterum non potest terminus ipse constitui, & denominari ab ipso non repugnante transitive. Patet consequentia manifeste, quia causa in ea ratione qua est causa constitutionis, & denominationis alicuius extrinsece, aut intrinsece non potest iterum intrinsece, aut extrinsece constitui, aut denominari ab ipso effectu constituto, & denominato ab ipsa, alias ipsa causa ultimo à se ipsa constitueretur, & sic esset causa sui ipsius, & distingueretur à se ipsa; unde esset & non esset ipsa simul, quod est contra evidentissimum illud axioma metaphysicum, impossibile est idem simul esse, & non esse, quia quod est causa causae, est causa causati: sed ipsa existentia constituit per vos contradictorium proprium in esse non repugnans; & iterum ipsum contradictorium constituit existentiam in esse non repugnans: ergo de primo ad ultimum constituitur existentia à se ipsa in esse non repugnans: sed hoc est absurdum: ergo non à suo contradictorio, sed ab alia sibi propria non repugnans, & ab alia propria possibilitate constituitur in esse possibilis, & non repugnans: ergo propria, & vera possibilitas non est contradictorium existentiae.

Exemplis claris demonstratur totum hoc, quia potentia visiva per visionem intrinsecam, & propriam constituit patientem extrinsece visum, non potest iterum paries visus constituere ipsam potentiam visivam in esse videntis, sed potius, quia ipsa constituit patientem visum ipsa per visionem propriam quam habet ex se, & non à patiente denominatur videntis; item, quia lignum denominatur transitive ignis ab igne, iterum non denominat ipsum ignem, nec constituit ipsum in esse ignis, & quia aliquo modo homo ridens constituit primum in esse ridens, non potest constitui iterum ab ipso primum ridens in esse ridens, sed potius homo constituitur per risum sibi proprium in esse ridens: sed contradictorium existentiae dicitur non repugnans transitive, quia habet terminum, qui intransitive non est repugnans: ergo iterum ipse terminus non repugnans non potest formaliter constitui in esse non repugnans ab ipso contradictorio, quod à se constitutum iam erat ante quod fundatur in illo principio evidentissimo metaphysicae, propter quod unum quodque tale, & illud magis, id est, quidquid est propter aliud ita debet esse, ut illud aliud à se sit: sed negatio existentiae est non repugnans propter existentiam: ergo existentia ipsa non potest esse non repugnans ab ipso contradictorio, sed à se ipsa, ut v.g. quia omnis creatura habet esse à Deo, Deus non debet habere esse à creatura, sed à se, & quia album habet esse ab albedine, albedo non habet esse ab albo formaliter, sed potius à se est albedo formalissime, & quia in mea sententia existentia est possibilis à possibilitate; iterum ipsa possibilitas non est ab existentia, sed à se ipsa: ergo si negatio existentiae est non repugnans per ordinem ad existentiam: ergo ipsa existentia iterum non debet esse non repugnans ab ipsa negatione existentiae, sed à se ipsa per possibilitatem quam in se, & à se habet distinctam à negatione existentiae: ergo negatio existentiae non est propria possibilitas: ergo alia possibilitas datur, quam postea assignabimus.

H h h 2 \$ V B